

Védett birtok hasznélvezetére vezetett végrehajtás. Az ingatlan hasznélvezetére a kielégítési végrehajtás elrendelését nem akadályozza meg a védettség iránti kérelemnek beadása, mert a R. 9. §. (3) bekezdése szerint ennek a Ppé. 41. §-ában meghatározott halasztó hatálya van, itt pedig ez felsorolva nincs. (Budapesti ítélőtábla, P. XIV. 3059/1934/21.) A R. kétségtelenül ki akarta terjeszteni védelmi intézkedését arra a szintén gyakori esetre is, amidőn az ingatlan hasznélvezetére vonatkozó jog, hasznbérbeadás folytán a hasznbérlet illeti, s amikor a hasznvétel a tulajdonos szempontjából egyedül a hasznbér formájában jelentkezik és így a gazdavédelmi rendelet 9. §-ában foglalt hasznvétel fogalma alatt a tulajdonost illető hasznbért is értette, miből következően a gazdavédelmi rendelet 9. §-ának helyes értelme csak az lehet, hogy végrehajtást elrendelni, illetve foganatosítani a tulajdonost illető hasznbérre sem lehet. — Kétséggkívül ez az értelmezés felel meg a rendelet szellemének. Az ellenkező magyarázat a rendelet célját meghiúsító, a gazdaadással szemben súlyos, sőt esetleg helyrehozhatatlanul sérelmes azon eredményre vezetne, hogy az ingatlanait hasznbérbeadás útján hasznosító gazdaadós ingatlanainak hasznbér formájában jelentkező egyedüli hozadékától, — annak végrehajtás alá vonhatása esetében, — megfosztható lenne s így az ilyen gazdaadós bevétel, jövedelem hiányában nem tudna eleget tenni a R. 5—7. §-aiban megszabott kötelezettségeknek, ami viszont maga után vonná ingatlanai védettségének megszüntetését, valamint a javára fennállott végrehajtási korlátozások teljes felszabadulását, ennek következtében esetleges tönkrejuttatását is, tehát olyan következményt, amit megakadályozni egyik legfőbb célja a gazdavédelmi rendeletnek. (Miskolci tsz., Pkf. 1812/1934/11.) A 9. §-nak (5) bekezdése szerint külön rendelet állapítja meg, hogy a végrehajtási lépések miként szüntethetők meg, azonban ez az intézkedés egyedül a rendelet hatálya előtt a hasznvételre vezetett végrehajtások lehető feloldása tekintetében intézkedik, tehát azokra a végrehajtásokra nézve, amelyek nem esnek az ingatlan hasznélvezetére vezetett zárlat vagy a 9. §. (1) bek. alá eső ingóakra vonatkozó végrehajtás fogalma alá a védettségi eljárásban, a végrehajtás feloldásáról általánosságban nem lehet szó. Már most a 9. §. (2) bekezdése szerinti hatály szintén csak ezekre a végrehajtásokra áll be, csak ezekre a végrehajtásokra intézkedik a 16.200/1933. M. E. számú rendelet IV. fejezete is, s a 16. §-ban a végrehajtás feloldása iránt megengedett előterjesztésnek is csak az ilyen végrehajtások tekintetében van helye. A jelen esetben felfoglalt házbérlőkövetelés azonban a végrehajtási foglalás előtt lejárt követésként, tehát nem az ingatlan hasznvételére vezetett zárlat keretében felfoglaltatott le, a R. 9. §-abeli ingó fogalma alá sem vonható, tehát a fentiek értelmében a foglalás feloldása sem volt erre nézve kérhető. (Szegedi ítélőtábla. — P. II. 88/1935/16.) Az ingatlan állagára a kielégítési végrehajtás elrendelhető, azonban az ingatlan hasznélvezetére vezetett végrehajtást elrendelni nem lehet. A 9. §. ugyanis csak az ingatlan hasznvételére tiltja a végrehajtás elrendelését, míg az ingatlan állagára nem és az ingatlanra csak árverés nem tüzhető. A végrehajtató fél a szolgáltatások elmulasztására alapított jogait csak úgy érvényesítheti, ha az illetékes telekkönyvi hatóság a védett birtok feljegyzés törlését elrendelte, illetve hogy a mulasztás alapján a védettség megszüntetését kéri a tkvi hatóságnál. A kifejtettek szerint tehát az a kérdés, hogy a végrehajtást szenvedő a kérdéses szolgálatásoknak eleget tett-e vagy sem, nem tartozik a végrehajtási bíróság hatáskörébe. Nem volt törvényes akadálya annak sem, hogy a kielégítési végrehajtás a védettség ellenére a végrehajtást szüntevődők ingó vagyonára is elrendeltessék, mert az elrendelés időpontjában még nem tudható, hogy a végrehajtató milyen ingó vagyonra

fogja foganatosítani a végrehajtást. A védettség ugyanis a gazdádósnak nem minden ingó vagyonára, hanem csak a 14.000/1933. M. E. számú rendelet 9. §-ában felsorolt ingóságaira terjed ki. A 16.200/1933. M. E. számú rendelet 16. §-a pedig kifejezetten rendelkezést tartalmaz ily esetre, vagyis a végrehajtást szenvedő az ingó végrehajtás foganatosítása során, amennyiben a foglaltás sérelmesnek találja, a végrehajtási lépések ellen előterjesztéssel élhet. Annak a kérdésnek az elbírálása tehát, hogy a védettségre való tekintettel bizonyos ingóságok foglaltás tárgyát képezhetik-e vagy sem, a végrehajtás foganatosítására tartozik. (Bp. Tsz. 21. Pf. 1908/1934., Medzihradsky, 1935., 122. l.) Arról, hogy a hitelező követelése a sorrendi tárgyaláson csupán a R. 5—7. §-ában meghatározott mértékben elégíthessék ki, csak akkor lehetne szó, ha a védett ingatlan haszonvételére vezetett végrehajtás során lefoglalt jövedelem került volna felosztás alá (lásd a 16.200/1933. M. E. 19. §-át). Ily korlátozott mérvű sorozás azonban akkor, amíg a végrehajtást szenvedőnek valamely szabályszerűen és jogerősen lefoglalt ingó vagyontárgya, illetve követelése osztandó fel, helyet nem foghat, még akkor sem, ha a felosztandó vagyontárgy esetleg a R. 9. §-ában felsorolt ingó vagyontárgyak közé lenne is sorolható, mert az ingatlan védetté nyilvánításának ténye a végrehajtást szenvedő ingó vagyonára általában a végrehajtás elrendelését nem gátolja. Az tehát, hogy általában az ingókra vezetett végrehajtás során valamely lefoglalt védett ingóságból való kielégítés be ne következhessek, csak úgy kerülhető el, ha ez az ingóság a végrehajtást szenvedő által a 16.200/1933. M. E. 16. §-a, avagy a 4150/1934. M. E. 1. §-a alapján benyújtott előterjesztés, illetve kérelem folytán a bírói zár alól feloldatik. (C. Pk. V. 2415/1934. — J. H. IX. 494.)

Zárlat. A 16.200/1933. M. E. sz. rendelet az ekként létesített zárlatot a védett birtok hitelezői felügyeletéről szóló I. fejezetben, tehát a hitelezői felügyelet keretében szabályozza. A zárlati kérelem a hitelezői felügyelettől függetlenül elő sem terjeszthető, mert a hitelező a zárlatot az 5. §. 1. bekezdése szerint csak a hitelezői felügyelet elrendelésére irányuló kérelmével együtt vagy csak utóbb kérheti, s ennek a zárlatnak az elrendelése kizárólag az 5. §. 1. és 2. bekezdése alapján, tehát gazdavédelmi rendelkezés alapján és nem a végrehajtási törvénynek valamely szabályánál fogva történik. Eszerint a szóbanforgó zárlat nem végrehajtási zárlat, hanem a védett birtok hitelezői felügyelet alá rendelésével kapcsolatos önálló és külön fajú zár alá vétel. Nem érinti ezt a minősítést az id. rend. 5. §-ának 4. bekezdésében foglalt az az intézkedés, hogy a zárlat foganatosítására, hatályának kezdetére, a zárgondnoki eljárásra és a zárlat megszüntetésére a végrehajtási eljárásnak a biztosítási zárlatra (1881: LX. t.-c. 237. §.) vonatkozó rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. Ez az utalás ugyanis, mely a zárlat elrendelésére és ennek a jogi alapjára nem is vonatkozik, a gazdavédelmi zárlatot nem kívánta különálló jogi jellegétől megfosztani, hanem csak azt jelenti, hogy a rendelet a gazdavédelmi jogszabály alapján már elrendelt zárlat foganatosítására stb. vonatkozó szabályok felsorolását egy rokon természetű jogintézmény szabályaira való általános hivatkozással pótolta. A jogszabályszerkesztésnek az a szokásos módja azonban, amely a létesítendő jogintézményre bizonyos vonatkozásokban csupán utalások útján állapít meg szabályokat, a két intézményt egymagában nem teszi ugyanazzá. A védettséggel kapcsolatos zárlatot tehát a 16.200/1933. M. E. 5. §. 4. bekezdésének utalást tartalmazó rendelkezése nem teszi végrehajtási természetű zárlattá. Ezért a másodbíróságnak megtámadott végzése, mely a 16.200/1933. M. E. 5. §-a 1. bekezdése alapján előterjesztett zárlati